

PAPETU

Ella.—Quina por me fa de que se'n adonguin!

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

::

El Rei dels Music-Halls

TRIO MORENO JULIA ESPAÑA

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

ALCAZAR ESPAÑOL

Unité, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit
Tots els dies tarde i nit

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

Consol Diego : Lola Cervantes : Laura Orette : Maud de Taxis : Sapho y les seves negretes : Vivette de Verly : La Maasrena : Carme Ravilla : Bella Solita : Les Barbieris

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Music-Hall Concert-Restaurant Parisièn

Vesteixis a can BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18

Trajes a mida desde 25 ptes.

La baratura de nostres preus s'explica per la raó de que nosaltres suprimim tota classe d'intermediaris, operant a l'igual que la casa *Curzon Brotter* de Londres, únics que fan lo que sembla un miracle que no és mes que'l resultat d'una organització única en el món, de quina casa som representants en aquesta plaça.

La casa contrau el compromís formal de retocar tot trajo que no vagi a la perfecció.

Envii'ns vostè son nom i adreça, i rebrà gratuïtament nostres últimes creacions en mostres i figurins, al mateix temps que un sistema especial que li permetrà de pendres vostè mateix les mides.

Almanac del "PAPITU" 1913

Ha sortit la segona edició

Teatre Arnau Music-Hall de Moda

30 NOTABLES I HERMOSES ARTISTES

Extraordinari èxit!

Trio España Bella Solita Las Imperiales

POSADA PRIM

Ronda Sant Antoni, 29

Esmerat servei en Coberts i a la carta

Luxoses habitacions

AFRODISINA

TINTURA MADRE DEL DR. GILKENS

Especial pera combatre la debilitat intel·lectual, impotència, esterilitat, agotament nerviós, sense produir efectes desagradables en el organisme malgrat l'edat del que la usi

Preu: 5 pessetes

Dipòsit FARMACIA ALEMANA - Gran Via Diagonal, número 440

Articles per
a tota classe
de sports

Únic depòsit
de balons i
raquetes

**Tumner
Especial**

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

**Centre de venda al per major
de periódics y setmanals y
= tota classe de llibres =**

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metálic

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Palau 88

Hores de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA, trimestre

Ptas. 2

FRANCA

Page anticipat

Deix treballs publicats en son responsabilitat
i la dels autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Cinematogràfic

(HISTÒRIC)

L'dimecres de la setmana prop passada en Cisquet amb tres o quatre companys decidiren passar la tarde en un cine, disposats a *madrugar* a la primera xicoteta que's posés a tret, puix entre els companys passava el Cisquet per gran *Tenorio madrugador*. Esculliren el cine, i per sort tocà el *Diana*, situat al carrer de Sant Pau. Entraren, i esculliren en el primer pis lloc en la primera fila. Al darrere d'ell hi seia una xicoteta que valia no un imperi, sinó tots els imperis: una verdadera careta d'àngel, un cosset que semblava una estatua grega, uns ulls hermosos i uns llavis que hi cabien molts milions de petons ben arreglerats.

I vetaquí que'l Cisquet va trobar ont lluir ses habilitats *tenorienques de madrugador*, i fent una senya als companys, va dir:—*Are es la meua, veureu com la faig*.

Al moment va començar sa tasca, i passant el braç per darrera la cadira va esperar que aquell *serafi* apoiés el peu petit i elegant en l'espalliller de la cadira ont seia ell. Allò era la provocació, i en Cisquet no esperà més; allargà la mà i amb cuidado agafà el peu per sota la sabata i comensà a palpar amb verdadera fruició. Oh, sort! La xicoteta no treia el peu: el Cisquet havia triomfat. Estava content de la seva conquesta, i es posà vermell no sé si de satisfacció o del calor que sentia, i mirant-se als seus companys semblava que volgués dir-los: *Eh, si en sé? Ja es meua*.

I continuà *madrugant*, i creuà pel seu magí una idea lluminosa: *De sola el peu pujaré a sobre i seguiré cama amunt fins descobrir nous horitzons*.

I suant com un burru va disposar-se a fer-ho: de la sabata va passar al tornell, del tornell a la cama i ja arribava al cel quan s'acabà la pel·lícula. S'encenen els llums, i se veu un senyor molt simpàtic que se'l mirava amb mitja rialla. Era el senyor de la cama *madrugada*. El nostre Tenorio se pensava haver-se-les amb una senyoreta i es va trobar amb un senyor que s'ho prenia bé tot. En una paraula, que va estar de sort.

Desde Ripoll

Un xicot molt viu que és viatjant d'una antiga i acreditada merceria de la nostra capital, visità dies enrera la vila de Ripoll ont posa en la fonda «El Monastir», en la que hi ha una molt simpàtica i xiroia minyona.

El viatjant en qüestió, després d'haver anat a sa-

ludar als clients retornà a la fonda a cercar els paquets de les mostres i preguntà a la minyona pel moço per a portar-los-hi.

—Miri, senyoret,—digué la servicial minyona,—el Toni es fora, però si vol els hi portaré jo.

—Gràcies, noia—diu l'aixerit xicot,—però vosté no podria.

—I doncs, que'ls té molt grossos?—diu ingenuament la noia.

—Bastant; ja veurà, entri, que els hi ensenyaré!...

Succéit

REM en un d'aquests cines tan concorreguts de la ciutat comtal, quan se representava la pel·lícula *Las dos noblesas*, en la qual hi ha una inscripció ont s'hi llegeix la factura de la compra d'un gotet que importa la quantitat de 1000 pessetes.

Detrás nostre, comentant la quantitat crescuda del *Xelin*, hi havia dos nuvis que deien així:

—No't sembla, Carlitos, que mil pessetes per un goç es molt car?

—Oh! noia, no t'hi fixis en això: es segons la qualitat, puix he sentit que devegades per un *tomàtec* se n'han pagat molts més diners.

—Mestressa, aquest jove sempre plora perquè mai treu a veure si vos li deu la grossa i el feu callar d'una vegada.

—Vindria mig porró de llet?

—No, noia, ni una gota; ara mateix s'en va una xicota que me l'ha acabada.

Un procediment enginyós

CAPÍTOL I

A protagonista que avui ting el gust de fer conèixer als estimats llegidors, és, com totes les que s'usen en escrits d'aquest estil, apetitosa en extrem.

El cas és que seduïts per la immensa fortuna del vell Antòn, els pares de la seva filla amb dit vell.

Per altra part, l'Anneta va oposar-se a tal proposició, ja que creia que no tindria prou vell per a apagar el foc que el seu estimat ocult havia encès dintre del seu cos verge per tots quatre vents; mes, com que els seus pares van mostrar-se forts en l'idea ja coneguda, no tingué altre remei que'l de obeir, tot i essent contrari als seus desitjos.

Ja casats i passat algun temps, l'Anneta veient que de cap manera dava senyals de vida el seu espós, va decidir-se a trencar el llaç de la fidelitat conjugal; però com fer-ho? L'Antòn no la deixava sola ni un instant...

Aquestes cavil·lacions es confongueren al sentir el ring... ring... del timbre de la porta. Poc després entrava en sa cambra la minyona portant una carteta color de rosa, que després d'haver fet els saluts corresponents, li entregà.

Era curiosa, i va rompre una de les puntes del dit sobre, extreient de dintre un paperet blanc que's posà a llegir. Tal paper no era més que una invitació als balls que la Marquesa X. donava en els seus espaiosos salons.

Com si en el mentat ball vegés el modo de curar aquella ansia que sempre portava damunt, a precés va acorralar a l'Antòn, qui, veient les ganes que tenia la seva costella d'assistir-hi, no va tenir més remei que acceptar la proposició.

CAPÍTOL II

Som ja al ball. La radiant Anneta, més encisadora que mai, passeja el seu garbo fent bracet amb el seu marit, que, veient un dels amics de la joventut, pren les cartes sens dubte recordant alguna de les travessures d'infantesa.

Prou va tenir-ne amb això l'Antò per a escorre's per entre mig de la gent, i reunint-se amb el jove a qui secretament estimava,

parlaren en la següent forma:

—Vols dir, Ramonet, que fent això que tu dius podrem satisfer els nostres desitjos sense comprometre'ns?...

—I sí, dona, sí; tu mateixa te cuides de passar per sota del balcó de casa quan aneu al cine, i ja veuràs...

Res més pogueren dir, perquè l'Antòn ja havia notat la falta de la seva muller, per lo qual l'Anneta deixà an en Ramonet sense dar-li temps d'explicar el complot que havia preparat.

Hem arribat ja al dia que l'Anneta havia de ser feliç segons l'enginyós procediment inventat pel seu estimat Ramonet.

Tingui's present que l'Antòn i l'Anneta tenien la costum d'anar cada dia al cine i que en el mateix carrer en que passaven per anar-hi hi vivia en Ramonet.

Com que l'Anneta pensava en les paraules de l'estimat, va procurar passar, acompanyada del seu home,

per sota mateix del balcó de la casa ont vivia aquell.

Així que la desproporcionada parella passava pel punt ja indicat, del balcó den Ramonet sortí la minyona portant en ses mans una palangana d'aigua bruta, la qual fou descarregada sobre mateix del barret de l'Anneta, deixant-la feta un peix.

Pocs segons més tart estava en sa presencia en Ramonet, el qual després d'haver presentat les corresponents excuses a l'Antòn va oferir-li el seu pis per a reparar les robes de l'Anneta.

Una vegada aposentats al costat de l'escalfa-panxes, l'Anneta, que ja comprenia l'idea den Ramonet, dirigí la paraula al seu home, expressant-se en la següent forma:

—Me sembla que encare que la roba se m'aixugui, quedarà tacada; per lo tant, crec que lo millor seria que anessis a dir a la nostra minyona que me dugués un altre vestit per a canviar-me aquest.

L'Antòn, comprenent que sa muller encertava les paraules, féu cas de lo que ella deia, i agafant el barret emprengué la marxa cap a casa seva a fi de no perdre la secció de cine a que durant tants anys concorria.

La novela és ja feta. Lo que féu la parella una vegada fora l'Antòn no pot escriure's per més que sigui en les verdoses planes del PAPITU, però el cas és que poc després de dintre d'aquell quarto sols ne sortia el murmurí de paraules fosques...

Una confusió

DN dels joves més coneguts i corrits de la *Bohemia Modernista*, l'ànima del palco X, amb més escates que un llus novell i més closques que un galapat, ha tingut un entrebanc, molt propi de la seva vida de conquistaire empedernit.

Ha deixat la *Bohemia*, s'ha tret el bigotí, ja no llu aquell aire de gall i camina una mica coix; el palco es troba sense pilot i les víctimes de la *Bohemia* respiren amb llibertat veient inútil al seu esparver.

La preocupació d'aquest corrit, després de l'entrebanc, era l'haver-se de presentar al seu quefe amb aquell posat de derrota, ell que sempre havia estat garbós i pinturer.

Temia la pregunta, i temia més la resposta que hauria de tornar quan el principal li preguntés per la coixera, an ell que fins coneixia els coixos asseguts.

—Voldria que'm miresis el tall, perquè'm pica.

Va estar dubtant uns dies abans de presentar-s'hi i per últim va trobar un recurs: una resposta decorosa que li dissimulés la ridícula causa de la coixera; i així se presentà al seu principal.

—I doncs, noi, què t'ha passat que vas tant coix; —preguntà el xef.

—Es que m'ha sortit un principi de trencadura— respongué el corrit, sortint del pas.

—Doncs ves a can Clausolles i compra't un braguer. A lo que objectà el xicot, caient d'un arbre:

—Sí, ja m'ha dit el metge que per are me posés uns sospensoris.

Tot passant

El dilluns darrer en un dipòsit de patates conegut per *cal Rave*, una xicota que comprava patates anava triant-les i d'un colp de braç ne va fer caure una. En aquell moment passaven dos joves, que exclamaren:

—Miri, noia, que li cau la patata.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per a tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 30.—Toros amb pluja. Quant més primavera, més aigua.—En *Calderilla*, el més popular barriallaire del carrer del Carme, marxa cap a París.—L'*Enriqueta Ribas*, l'*Emilia*, la *Mercedes*, la *Fifita*, l'*Amparito* i la seva neboda, parlen malament del *sexo fuerte*. Tant bé que'n parlarem, nosaltres, d'elles!... En fin, paciència.—Continuen embolcallades en el misteri les excursions artístiques *si que libidinosas* dels germans *Camps* a París.—El pianista *Frank Marshall* estrena trajo de tons clars. Ho fa per ésser el blanc de les senyores.

Dilluns, 31.—Fi de mes. Pessetes que corren.—La gloriosa decana de les actrius còmiques, la *Pepeta Mateu*, passa per les Rambles.—Refredat den *Planetes* contrabaix. El curen amb *pasos dobles*.—El senyor *Martí*, representant del poro, porol, inventa una màquina elèctrica per a repartir sucre a les maduixes.—Al sortir de la *Buena Sombra* hem vist molt ben acompanyada a la deliciosa *Pepita* (a) *La Maña*. En té tres d'encaboriats.—Devem fer constar que la *Raquel Meller*, que se sàpiga per are, no protesta de la supressió de la doctrina.

ABRIL.

Dimars, 1.—Benefici de la *Barrientos*. En el Liceu se reparteixen mocadors de seda pels de localitat de preu, de fil pels del quart pis i de cotó pels del temible galliner (a) esbotza grills.—Sopa en el *Lion* la *Lolita Arellano*. La *Nieves* la *Billeteire*, per no ésser menys, també sopa.—En l'*Eden*, per les nits fan destroces la deliciosa *Paquita Campos*, la espatarrant *Jeanne de Valois* i la estupeficient *Clara de Venecia*. Se necessita tota la virtut den *Jaume* per a no abraonar-s'hi. A les dues de la matinada, sensacionals dances gregues precursorres del chubeski.

Dimecres, 2.—Benefici *Armando Oliveros*. Li regalen putes, petaques, baròmetres, tres drames inèdits den *Glico-Fola Igúrbide*, l'autor *Moiron* l'abraça, en *Tubau* se desmaia, les coristes se li declaren i altres manifestos electorals.—En l'*Alcázar* la *Macarena* nivella els pressupostos.—La *Peña dels vuit* inaugurarà dintre de pocs dies el nou picadero ont se cavalcarà en pel i a *alta escuela*. Ens anuncien que arriba *ganado nou*.—Surt el nostre sant setmanari (número extraordinari) i és acaparat per totes les classes socials.

Dijous, 3.—Més aigua que mai.—Nou lletrero descobert en el carrer Nou: «*Sardinas de todos tamaños*.»—L'amiga de la *Blasa* convenç al amic que la *Blasa* tenia. Aquèsta no's conforma amb la suplantació i l'amiga queda de pronòstic reservat.—Desaparició misteriosa de la *Mariquita*.—Esplendent aparició en la platea del Liceu de la arxi-hermosa *Angelina Villar*.—En *Roquerols* plega el ram, la *Petra* es coloca novament. Tres setmanes de fidelitat és massa per l'un i per l'altra.

Divendres, 4.—Surt el sol al sapiguer que arriben en *Machaco*, *Gallo*, *Gaona* i *Gallito*, excelentíssims matadors.—Remors de crisis... nerviosa en el sí de la *Manela*, que fa dies que ha dit no. L'escocès se les arregli amb ella.—El graciós *López Alonso* continua essent el rei del Poliorama.

Dissabte, 5.—Carrers bruts, enfangats i pudents. Es d'admirar el bon zel de l'Ajuntament per atraure als forasters.—Del lío del carrer de *Montaner*, fins que haguem sapigut el com i el què i contem amb la conformitat de l'afortunat interessat, de les tres interessades i de les dues en estat interessant, no'n parlarem. Però no passin ansia, que tot se sabrà.—Bona nit tinguin.

Un desig

A dona d'en Quimet anava de part... Per fi en Quimet seria pare... Emprò un núvol començava a tancar la joia den Quimet. Ell, home a la moderna, estava decidit a que assistís a la seva dona un metge tocòleg molt amic seu, jove encare, emprò acreditat ja en nombrosos casos que havia assistit... Ella, pretextant la molta vergonya que li faria ser assistida per un home, no'l volia de cap manera, dient resolutament que volia una llevadora...

En Quimet, volguent fer valer la seva autoritat de cap de casa i tenint por al mateix temps d'ocasionar un disgust a la seva dona, anà a trobar al seu amic metge i li va dir:—Mira, *Fulano*: m'hauries de fer un favor... La meua dona està a punt de deslliurar, volguent que l'ajudi en aquells moments una llevadora... Jo vull que vinguis tu... però al mateix temps, com que un disgust en aquests casos pot donar mal resultat... vesteix-te de dona i vina. Així ella no hi tindrà cap reparo...

Tant va pregar en Quimet, que per fi el metge va consentir, i disfressant-se de dona va comparèixer a casa en Quimet, ont va assistir a la seva dona... que va donar a llum un nen hermosíssim.

Un cop arreglades la cambra i la criatura, entraren la sogra i dos cunyades, felicitant al metge per lo bé i depressa que havia enllestit. Després dels compliments passaren als detalls, examinant al nen per tots cantons, adonant-se la sogra d'un desig que la criatura tenia en una galta posterior del cos, i dirigint-se al metge li va dir:—Veu, donya *Fulana*, el nen també ha sortit amb un desig... Tots els de la família, qui més qui menys, en porten algún... Miri, aquí té la meua filla *Annetta* (al mateix temps accionava i mostrava lo que deia) que aquí precisament... de resultes d'un desig de magrana, miri quin un que n'hi va sortir... I aquesta altra (agafant l'altra filla i accionant) a cada galta del darrera... veu... de resultes d'un desig de maduixa...

El metge, que s'assegurava *palpablement* de la veracitat de la cosa, estava ja lo que s'en diu a l'últim botó, i no poguent-se aguantar més li contestà:

—Miri, senyora: en quant a això de desitjos, no estranyo tot lo que'm diu... Veu, de resultes d'un desig de naps que va tenir la meua mare,... fixis,... precisament en el mateix puesto de la seva filla *Annetta*... miri... miri... quin nap ha sortit...

—Està de mal humor avui la senyora. Com se coneix que té la mala lluna.

A la Boqueria

Una joveneta va al mercat i s'atura davant d'una taula ont venen *plátanos*.

Agafant-ne un *per la punta*, diu:

—Noia, a quant aquests *plátanos*?

—A setanta cèntims, *senyoreta*.

Al cap d'una estona n'hi va una altra i l'agafa pel mig, i fa la mateixa pregunta.

—A setanta cèntims, *senyora*.

—Escolti, —respón aquesta indignada, —amb què ho coneix que sóc senyora?

—Vostè dirà: amb la manera d'agafar els *plátanos*.

Casualitats

El senyor Antón no està per converses; quan va al cafè agafa un diari, i quan ha saborejat la taça de moka (sempre pren moka) plega el diari, paga i s'en va.

El senyor Llorenç es molt xerraire; no pot estar un sol moment sense parlar.

Un vespre el senyor Llorenç s'assentà a la taula del senyor Antón quan aquest estava llegint i saborejant el moka.

—Bona nit! —digué el senyor Llorenç.

—Bona nit! —digué el senyor Antón sense apartar la vista del diari.

Al cap de pocs moments preguntà el senyor Llorenç:

—Què opina vostè de la retirada d'en Maura?

—No sóc polític —contestà secament el senyor Antón.

I tornà a regnar el silenci per breus moments, transcorreguts els quals tornà a preguntar el senyor Llorenç:

—Serà un fet l'impost sobre la llum?...

—Estic a dispesa i no'l pago —contestà secament, tant secament com la primera vegada.

Pausa curta per part dels dos.

L'entrada de tres senyores donà motiu al senyor Llorenç per a tornar a interrompre la lectura del senyor Antón.

—Veu aquestes tres senyores? —diu el senyor Llorenç.

El senyor Antón fa un gestic afirmatiu amb el cap.

—Fixis si es curiós —diu el senyor Llorenç,

—la primera se diu Amalia, la segona Amelia i la tercera Emilia.

El senyor Antón plega el diari, mira fixo al senyor Llorenç mentres posa cinquanta cèntims al plat que conté la taça i contesta al senyor Llorenç:

—No'n fassi cas d'això: el vigilant del carrer de casa's diu Pepet.

Autèntic

Havia d'anar un per un encàrrec. Com era la primera volta que l'enviaven, va tindre que preguntar a un company que ja hi havia estat, cap ont s'esqueia aquella direcció, i aquest li donà la guia dient-li: —Es aprop d'allà ont paren les catalanes.

Per massa moviment

Una senyoreta entrà a casa un argenter, i després dels naturals saluts s'arremangà les mànegues del vestit mostrant a l'argenter dos garrots de braços més blancs que una patata després d'ésser convertida en fècula; i desembolicant un paquetet que portava dintre'l mone-der ne tregué dos braçalets molt bufons i després de colocar-se'ls un a cada braç, digué a l'argenter:

—Venia per a veure si m'estrenyeria aquestos braçalets, perquè, veu, a mi m'agrada que se m'aguantin a mig ventre del braç, i com que'm son grans, resulta que per poc que'm mogui... me baixen.

SPORT

Cuplets del Foot-ball

Musica del «Frou-frou»

Un xicot que té una anèmia
molt difícil de curar
a casa el doctor Llanceta
la seva novia'l portà.
El doctor, que és de la broma,
sense fè embuts li va dir:
—Lo únic que pot ben curar-te
és l'sport que't vaig a dir:

Foot... foot...

foot-ball,

que és un sport de moda;

foot... foot...

foot-ball,

reforça i desenrotlla;

foot... foot...

foot-ball,

veuràs quin gust que dóna;

foot... foot...

foot-ball,

cuidado a fer-se mal.

En Quimet i la criada
un dia que estaven sols
al jardí de casa seva
provaven de fer-se goals.
El xicot, que'n sab la prima
i porta molt mals instints,
combinant un joc de cama
va lograr ficar-li a dins.

Foot... foot...

Un jove i una casada
tenien molta amistat,
però es veu que tot és broma
i ell sec i groc s'ha tornat.
Un dia que ella's frisava
amb molta sorna exclamà:
—Si vols que jo més t'estimi
un sport has de cursar.

Foot... foot...

La Carmeta preguntava
al seu promès Miqueló
si tenia una pilota
i ell li contestà que no.
Un del club, que va sentir-ho
respongué molt frescament:
—Sí que'n té, però resulta
que no és de reglament.

Foot... foot...

Relliscades

De Palmas y Pitos:

«LICEO.—Después de los conciertos de Cuarema, más abundantes que valiosos, comienza de nuevo la temporada de ópera.»

De les cuixes de les noies d'en Caramba, en diuen conciertos. Desconciertos, en tot cas.

Fragment del folletí que publica *El Eco de Nicaragua*:

«La verdad es que poco tiempo perdió la princesa para tomar las de Villadiego después de la conferencia que con su padre tuvo. Terminó á las ocho y media próximamente, y á las diez y media, ó muy poco más, ya estaba montada.»

Copiem de *El Boletín eclesiástico de la provincia de Jaén*:

«A los numerosos lectores que se hallan impacientes por saber cuando hay letanías mayores, les anunciamos con mucho gusto que el día 25 de Abril es el designado al efecto.

Habrà magníficas témporas los días 3, 5 y 6 de Junio.»

Sols hi manca si el temps lo permile.

Diu *La Comarca*, de Ciudad Real:

«Los granizos serán inevitables. Prevénganse, pues, contra el pedrisco los labradores y alégrense los vidrieros.»

Aquest solt sembla fet nostre.

Bonica resposta

El meu amic Carlets és un xicot molt poc enraonador i enemic de ficar-se en conversacions.

Això no vol dir que ell no tingui gràcia i una oportunitat envejable quan se li demana quelcom.

No fa molts dies que ens trovàvem reunits en un cafè que s'hi ha instal·lat un quadre explicatiu de les operacions de Borsa, o bossa que diem en català, i ont s'hi desenrotlla una animada discussió respecte a la baixa dels cotons; i havent-se demanat a l'indicat amic si era aficionat als jocs de bossa, respongué:

—Jo no hi jugo a la bossa. No obstant, la meua dona hi és molt aficionada a jugar-hi. Així que ella hi fa alguna operació, és segura una alça extraordinària i si ella no hi juga allavors la baixa és seguríssima.

—Diu que volen posar un impost sobre certes operacions privades?
—Ja ho crec: cada vegada que dallonses te clavaràn un timbre mòvil a la daixonses.

A més del tranquil somriure que portem estargit a la cara tots els barcelonins, l'aire, un si és no és marcial que lluim per carrers i places; la mica de les ulleres ja vitalícies que orlen els nostres ulls, tant alegres amb la llum del Sol com a la llum Drumont que és el sol de mitja nit; a més de totes aquestes senyals que no fallen, per a demostrar que som uns ciutadans feliços i contents d'haver nascut, tenim altres demostracions que corroboren aquest benestar i aquesta ben-haurança que disfrutem i duem pintada a la cara i marcada en tota la nostra *allure*.

Cada dia els nostres *music-halls* demostren més la llur poixança i definitiva empena, llançant artistes i omplint les planes d'anunci dels nostres periòdics, d'idilis gratis les redaccions, de daltabaixos en les classes altes, de sorpreses en la classe mitja i d'esbarjo a la soferta classe treballadora.

A tots i per a tots brinden l'alegria i el contacte desitjat les mil cinc centes artistes que actuen a Barcelona en un seguit i variat canvi de març des de les altures del Royal-Concert a les còmodes i rutilants arques del Gran Casino *Paris-la-Nuit*, institució que cal conservar com or en barra.

L'*Alcázar* prepara la 2.ª *Revue*, que no s'ha pogut estrenar ja per la malaltia de la *Diego*, que és la encarregada de personificar el nostre PAPITU i cantar els nostres cuplets que tant agraden als morenos.

El *Gayarre-Olimpia*, pilotat per uns simpàtics empressaris que no volen medrar amb l'ofici, sinó que lo

La Revilla

que volen és passar l'estona, no reparen en gastos i ens porten *La Preciosilla*, aquella *Preciosilla* que tots recordem, encant dels barcelonins d'are fa uns quants mesos i avui encisadora més que mai amb les seves Rumbes que fan omplir el *Gayarre* amb tota la colònia cubana, que s'hi cura l'enyorament al sentir les notes queixoses, dolces i llargues *aplaianades* de la *Rumba cubiche* de *Cubita la bella*.

La *Musella* hi brilla també graciosa i guapa, així com la simpàtica *Mari-Alis* ens hi canta un parell dels seus cuplets amb aquella gràcia feliçment ingenua que l'ha feta amiga nostra i del públic en general.

Es un fet la gloriosa resurrecció del *Gayarre* en les mans d'una tant distingida com desinteressada empresa.

Al *Royal-Concert*, el *Trío Moreno*, la *Julia España* i la *Violetta*; al *Teatre Arnau* la *Bella Solita*, distingida valenciana; el *Trío España*, les *Imperials* i els sis *Kra-notti*; a la *Gran Peña* la colossal *Laura Orette* amb l'*Overlinda*.

Al *Moulin Rouge* la *Consoleta Paricio*, reina de les *jotes* i de més lletres del abecé coreogràfic, encasi tots els cinemas la imprescindible *tonadillera*, en tots els cafès de barriada extrema la *cambrera* insubstituïble; la Gran *Raquel* corrent pels àmbits de tot Barcelona alegrant al veí i a la veïna que encare no la coneixien de vista i are ja se l'estimen com si fos de la família, la *Nitta-Jo* fent el seu benefici

amb la cooperació de les més lluides companyes i admiradors, els negres del *Tibidabo* pelant-se de fret; la pel·lícula sensacional, amb petons de deixa'm encendre i títols espatarrants; a càl Joan, gatona sense igual ont la broma es torna seria; a càl *Escano*, per quins soterranis dissimulats i propicis s'hi ha aixoplugat lo millor de la nostra vida alegre, *La Fornarina* que apareix i reapareix com una estrella fugitiva intermitent i irresistible; *La Giralda*, ont s'hi juga i es balla, la *Puerta del Sol* amb 60 cambreres, 60, i altres tantes cambres per cada cambrera que vulgui deixar d'esser-ho durant mitja horeta llarga...

Resumint: res té d'extrany que tots visquem beatíficament, amb un somriure a la cara, que un cert aire triomfal se'ns endugui per carrers i places, amb el berret un xic de gairell i els ulls ensombrits per l'auriola blavenca d'unes ulleres vitalícies.

Importants serveis dels refrans catalans

Jo, senyors, sóc un home que ting per costum viatjar. I com que m'agrada aprofitar el temps, acostumo a llegir durant els viatges, llevat que tingui aprop alguna soltera, casada o viuda capaç d'estimular-me a deixar de banda les lectures. Però, senyors, no tot pot

ser felicitat en aquest món; més sovint de lo que voldria me trovo amb desconeguts companys de viatge que després de posar-se la gorra i les sabatilles i d'aparar l'equipatge, se'm posen al davant o al costat, dient-me o volent-me dir:

—Are estic per vostè!

I s'empenyen en explicar-me que fa sol, que plou, que tenen família, que fan negocis o que crien porc. Adeu, lectural! Però, què s'ha de fer en aquests casos? Enfadar-se? No contestar? Donar un mico? Que sab un a qui haurà de necessitar! Jo he trobat un medi per a que la conversa no duri ni mitja hora i me quedi temps de llegir i quedi amic amb el company xerraire. M'he après de memoria tots els refrans catalans, i a tot lo que'm diu contesto amb refrans i frases fetes. Primer no'n fa cas, al cap de poc se'm queda mirant per a veure si parlo en serio, més tard se desconcerta i acaba per pensar: «Quin home més estrany!» i defugir la conversa. Aleshores arriba la meua:

—Amb permís.

—Vostè'l té.

Agafol llibre i me poso a llegir.

Com a model del meu sistema. vaig a transcriure un diàleg «rigurosament històric»: Jo soc A i l'altre és B.

B.—Quin dia tan bonic!

A.—Sí, cada cosa pel seu temps, naps i cols pel mes d'advent.

B.—Però ha fet un hivern fret.

A.—Això rail! Any de neu, any de Déu.

B.—Lo que és la pluja no l'hem tinguda abundosa.

A.—No's queixi, sant cristià, que ha plogut sovint i de mica en mica s'omple la pica, i moltes candeletes fan un ciri pasqual...

B.—El temps sec...

A.—Naturalment, d'allí ont no hi ha, no'n pot rajar.

B.—Si aquest abril...

A.—Per l'abril, cada gota en val mil.

B.—Vull dir que si no cau pedra, hi haurà bones cullites...

A.—De segur. Però ja se sab que la pedra quan surt de la mà no sab ont va...

B.—Caramba vostè diu molts refrans!

A.—Es el meu vicí! Com més amics, més clars, sab? (Esverament i pausa.)

B.—Viatja molt, vostè?

A.—Ja ho crec! Barca parada no guanya nòlits. S'ha d'aprofitar el temps. El temps passa i la Joana balla.

B.—Sí, en els temps que correm...

A.—Però es allò: en temps de belluga, campí qui puga.

B.—Ja comprenc: vostè és viatjant.

A.—No s'ho cregui pas. L'hàbit no fa al monjo.

B.—Però...

A.—Però l'ocasió fa al lladre. Això, sí. Oi, que anava a dir això? A vostè se li encomana la meua manera de parlar. El que va amb un boig, al cap de l'any és més boig que ell.

(Pausa.)

B.—Es servit? Miri, encare és calent.

A.—De calent en calent se pelen.

B.—Jo tinc fama de menjador, de golafre si vol, i a fe que...

A.—Ja se sab, els uns s'emporten la fama i els altres carden la llana. Però no oblidí que la corda sempre's peta per la part més flaca. Lo que molts fan és allò de no'n vull, no'n vull, deume'n un bon troç i si prediquen menjar poc i pair bé, pensen per dintre que'l qui no posa el ventre en perill, no mor fart; diuen que qui molt abraça poc estreny, però pensen que qui no s'arrisca no pisca. Cadescú és cadescú, no s'hi enfundi, tal faràs tal trobaràs, tal hi va qui no s'ho creu, al cul del sac s'hi troben les engrunes... I del dir de la gent... tonteries! Tant com ne plou, el vent n'aixuga. Val més ser aucell de bosc, que de gavia, cregui-ho; val més ser cap d'arengada que cua de pagell, val més ser petit amo que gros moço, val més molta que força...

B.—Sí, sí...

A.—Sí, senyor: el bou per la banya i l'home per la paraula, el cap dret i el cor net i demà serà un altre dia, perquè hi ha més dies que llonganices i... la experiència és mare de la ciència.

Examen de Doctrina

Un d'aquests *llos frescos* que voltan el món sens apurar-se mai, anà fa pocs dies a examinar-se de Doctrina per a rebre el sagrament del matrimoni, lo que efectuà sense donar un sol repàs al llibre, que no havia obert des de que havia fet la primera comunió.

El vicari començà per preguntar-li el pare nostre, ave maria i *credo*, a lo que contestà degudament; mes passant a altre materia, va preguntar-li:

—Quines són les darreries de l'home?

Una estona de suspensió per part del preguntat, que passats uns moments contestà com una escopetada:

—Clatell, esquena, cul i talons.

Mangueres

El senyor Josep, taverner acomodad, viudo al mitjansar els cinquanta i pico, va sentir quelcom de picor al jonoll i va creure que havia arribat l'hora de que algú li gratés quan li picava. Per això, res com pendre altra volta muller, i degut a que tenia alguns quartos va obtenir la mà d'una noia jove-neta, que encare que una mica ferèstega, va anar-se fent a les costums papitesques de Barcelona.

Eren ja casats, i qui sab si per deficiència o altres causes que no s'han d'esbrinar, el *certus* és que la Laieta se mirava ardentment an els ulls d'en Peret, moço de la taverna.

Un dia, fent les manipulacions propies del cas—dit sia sense ofendre al respectable gremi dels mostaires,—en Peret va baixar al soterrani per a trasbalsar el vi amb la manguera, i trobant alguna dificultat per a ficar-la a dins de la bóta, va baixar a ajudar-lo la mestressa. Mes quin seria el sust que rebria el pobre senyor Josep, quan al cap d'un ratet de sentir fer esforços, va sentir a la seva dona que deia:—Ai, gracies a Déu que la ting dintre!

L'ullet

El pagès va venir a Barcelona.

Era d'un temperament molt nerviós, cosa que l'obligava a fer molt sovint l'ullet.

Al arribar a l'estació se li acostà un d'aquells minyons que ajuden a carregar l'equipatge, oferint-li els seus serveis; els que ell va aprofitar de molt bona gana.

Al preguntar-li el xicot aont volia dirigir-se, el pagès de moment es va trobar tot torbat i va dir-li:

—Porta'm a una casa... sabs (i al dir-li això va començar-li l'estat nerviós i vinga fer l'ullet); a una casa que hi estigui bé... sabs; i que hi hagi bones habitacions.

El xicot, al sentir parlar així, creient haver-lo ben entès i decidit a complaure'l va dir-li:—Sí, sí, no s'expliqui més; deixi-ho tot a la meua mà i el portaré a una casa que hi sóc molt conegut i que pot anar-hi amb tota confiança.

I va portar-lo a una casa del carrer de Sant Pau.

Al arribar a dalt, el xicot va dir al pagès que s'esperés una mica, mentres anava a preparar als habitants del pis; i es va adelantar, dient a la mestressa:

—A la porta hi ha un pagès que vol utilitzar els serveis d'aquesta casa, i me sembla que per prudència es precis que fassis retirar a les «demoiselles».

Es va acordar així, i allavors varen fer entrar al pagès, el que va ser molt ben rebut per la mestressa, la que li va dir que estava al corrent dels seus propòsits i que tenia la seguretat de que quedaria content d'aquella casa. Per lo qual ell va donar-li les gracies, quedant molt satisfet.

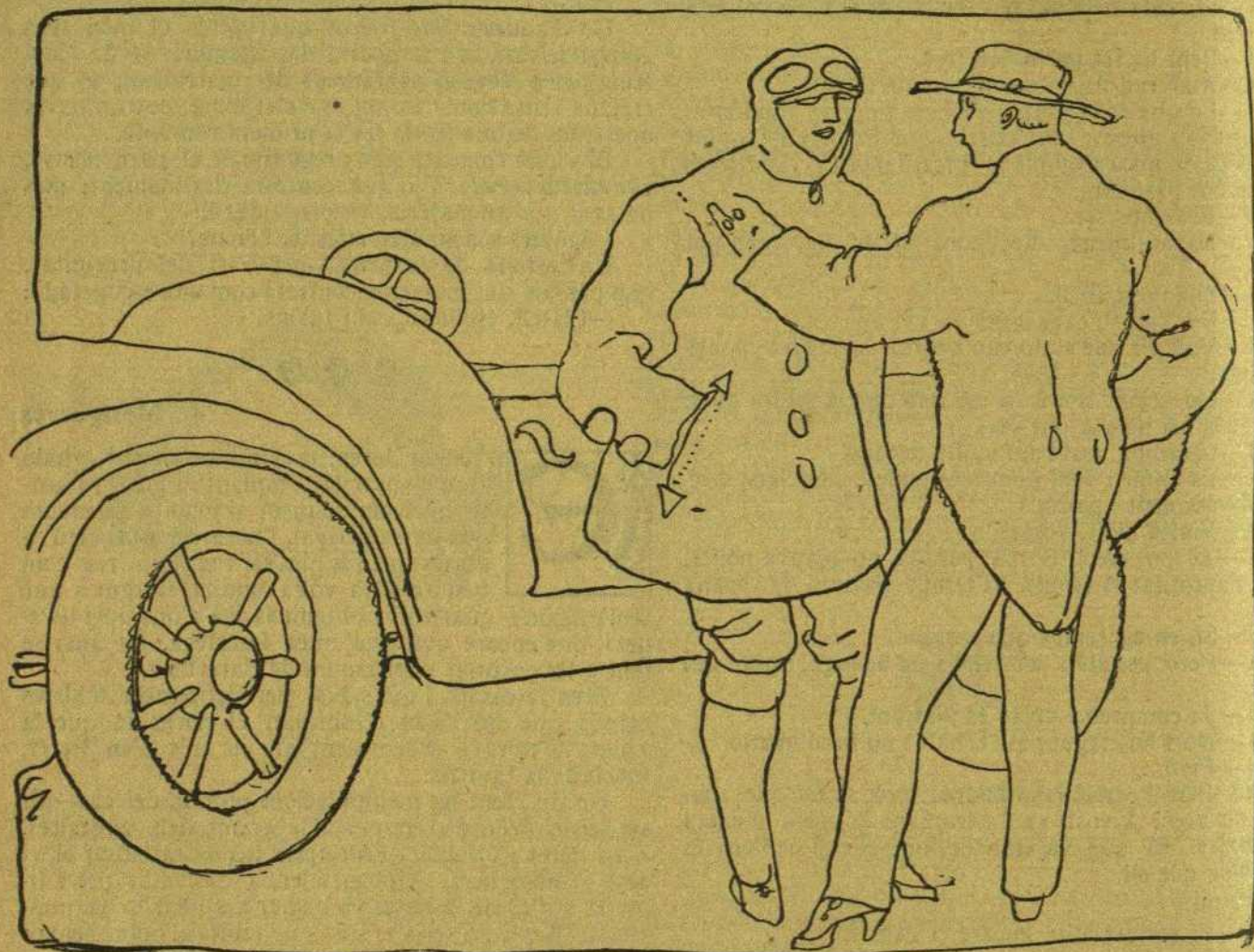
Després de reposar un rato, la mestressa va dir-li si volia que comencés a fer la presentació; i ell no va trobar-hi inconvenient.

La mestressa va començar a cridar a les nenes d'una a una, i a mida que anaven acudint al cridament les anava elogiant de lo que savien fer.

Ell, de primer no hi va parar atenció; mes després, pel cariç que prenen les presentacions, va començar a fer-se-li sospitoses i va dir:—No, senyora, no; no és pas això lo que jo vull; no és per això que jo he vingut.

Lo qual, mal interpretat per la mestressa, va dar lloc a que sortís tot lo melloret de la casa.

Allavors ell va començar a cridar i a dir que no l'entenien i que no era allò lo que ell volia, acompanyat d'aquells *sab?* tan expressius, lo que va fer sospitar a la

—Què tal, com te proba aquesta vida?
—Es una vida molt arrossegada.

mestressa que lo que volia era una altra cosa; i segura de haver-ho encertat, crida al valent i li diu:—Vicents, baixa, que't demanen.

El pagès, al sentir això, va agafar tal ira, que semblà que per moments es desmaiava; i quan va poguer entrar en explicacions es va comprovar que lo que volia era un aculliment interí en una casa familiar, perquè havia de passar molt temps a Barcelona.

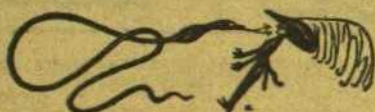
LICEU.—*Madama Butterfly*. (Segona part del Ki-ri-ki.)—Pucina triada per a debut de la senyoreta *Bau-Bonaplata*. Lo que és per aquesta vegada, no discrepam gens ni poc de lo que ha dit tota la crítica. La *Butterfly* no es per a la senyoreta *Bau*. El públic té massa presents els records de la *Krucenisky*, de la *Farneti* i de la *Berlendi* per a acceptar la feble interpretació de la debutanta. Lo únic que fa soportable aquella beneiteria den Puccini es una interpretació de vera tràgica. Aquesta vegada ha mancat. Esperem aplaudir a la *Bau* en el *Mefistófele*, que li pot anar molt millor. El tenor *Di Bernardo* va agradar molt a l'auditori. Sab cantar, frasejar, la veu és bonica i es mou amb desembarraq.—En *Pucini* va fer un digníssim cònsol i fou aplaudit sens reserva.—La senyora *Ponzano*, molt bé en la part de *Susuki*, demostrant ésser una excel·lent contralt dramàtica.—Den *Gallofrè*, amb dir que en la part de *Goro* no hi ha qui el superi queda marcat l'elogi.—Els trajos japonesos—exceptuant el de la *Ponzano*,—francament, irrisoris. Quina idea en deu tenir dels japonesos en Malatesta!... Quins disbarats de tons i de formal El decorat dels dos darrers actes recorda a primera vista el *picadero* den *Giraudier*, però fixant-s'hi cal reconèixer que la *garçonnière* de nostre corrido llegidor està posada amb més art.

PRINCIPAL.—En *Franqueza* s'ha proposat divertir a la gent amb el viatge de *Sant Pol al Polo Nort*. Malgrat el temps, l'obra encare té gracia i entreté.

NOVETATS.—De no haver estat la musica del mestre *Serrano* (en *Pepe* i no l'altre, del qui els sants ens lliurin), malament hauria anat la faula *Si yo fuera rey*. En *López Monis* es indubtable que té més pesquis que per escriure aquella cursilada. Afortunadament per ell, en *Pepe* s'hi ha deixat anar i son molts els números de musica que agraden. Interpretació i presentació bona.

ELDORADO.—Entre en *Pepe Angeles* i la bellugadica *Purita Montoro* animen l'espectacle. Preparen estrenes valencianes i del país, de les que en parlarem quan l'hora sigui arribada.

TIVOLI.—Cames, experiments, salts mortals, la *Raquel* capassa de mantenir ella sola catorze teatres a l'hora, cine i cua de gent a la taquilla. Se preparen grans sorpreses. Al menys així ho diuen.

El fil

Adela i la Maria eren amigues desde petites. El dia del casament de la primera, la Maria estava de viatge amb els seus papàs, i malgrat el seu desig d'assistir-hi no li va ésser possible; mes volguent-li demostrar que se recordava d'ella li va enviar per la agencia un preciós estoig amb tots els accessoris per a fer ganxet, puntes, brodar, etc., ja que sabia que l'Adela era molt aficionada a fer labors. Al cap d'un temps va arribar la Maria de viatge, i com és lo més natural, lo primer que va fer va ésser una visita a la seva amiga, demanant-li que li ensenyés els regals. No va pas fer-se pregar molt l'Adela, i al ensenyar-los-hi es va explicar de la següent manera:

—Mira, aquest anell que es *máco*; després aquest braçlet i aquet jòc de... llit; aquest estoig teu del que n'estic molt contenta, solament que com que fa tres mesos que sóc casada ja no tinc el fil.

Bon ofici

Va anar a treure la cédula una jamona molt conservada, i al preguntar-li l'administrador quin ofici tenia, va dir:

—Estic en una fàbrica de teixits i exerceixo el càrrec de «tiradora de peces».

Societaria

N una de les moltes societats que pateix o disfruta la nostra ciutat, constituïda per persones dels dos sexes, dies enera, amb motiu d'una reunió de Junta directiva, en la que, com passa a tot arreu, un dels seus individus es molt trempat, vàrem sentir la següent expressió.

Al entrar una de les femelles que componen la directiva, s'alçaren els mascles per a saludar-la, i com que el temps passava amb els compliments, aquest trempat, dirigint-se a dos o tres companys seus, els digué:—Me sembla que per una dona no es natural que estiguin tan temps aixecats tots els membres de la directiva.

Endevinalla

Es llarg i bastant pelut
i si amb ell fas la feina,
quan l'hi fiquis, treuràs l'eina
mullada i amb el pel brut.

(La solució al número vinent.)

Solució al número passat:

L'ANEL·L DE BODA

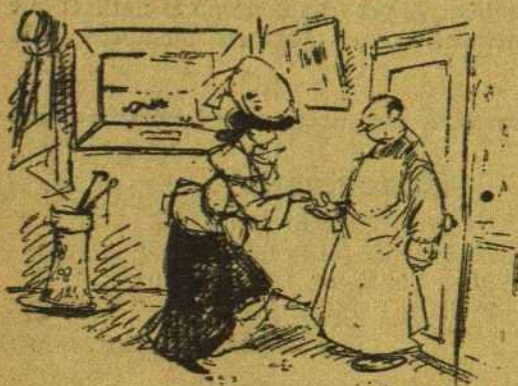
L'HUMOR EXTRANGER

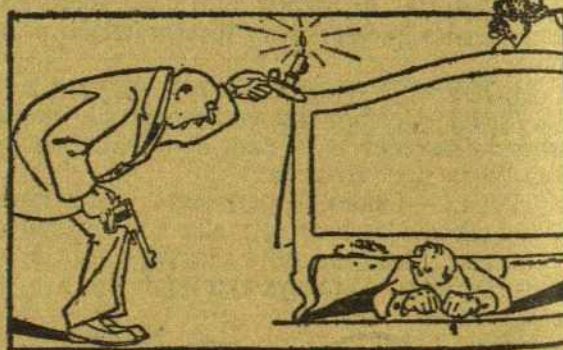
—Ja ho diré a la mamà que't poses polvos a la cara.
—Ella, ont se'ls posa?

—La teva mare no't posa pantalons closos?
—Què t'has pensat? Jo ja ting setze anys.

—Diga'm la veritat, Josep: ha vingut una dona aquest matí?
—Oh no, senyora!
—Mentider! Jo la he vista sortir.
—Potser sí; però no ha vingut aquest matí... va venir ahir nit.

—Que'n tens de xamba de deure'm diners... Sense això ja fores a l'ort!

(Le Journal, Paris.)

DR. SERRALLACH

Consulta econòmica: De 7 a 9. Jovellanos, 9

especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries.
Palayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12.

MATRIU I VIES URINÀRIES
DR. FARRÉ PIJUAN

Rambla del Mig, 7 pral.
(davant del Liceu)

Consultes { de 4 a 5 especial
de 6 a 8 econòmica

Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

MALS SECRETS

curació ràpida amb les especialitats

PARADELL

28 ANYS D'ÈXIT

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

DR. M. CAMPS

VIES URINÀRIES
SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universidad, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. - (Entre Placa A. López y Carrer Ampie)
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

DEMANEU "ANIS PAPITU"
Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

¡DELIRIUM TREMENS!

1.ª tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions i reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

TURÓ-PARK

Esplèndit lloc
d'ATRACCIONS

ENTRE PROMESOS

—Jo, quan me casi amb tu, vull anar a viure an el palau dels teus avis.
 —Doncs jo, de palaus no'n vull: amb un forat ne tinc prou.